

HỒ THỨ HAI MƯƠI TÁM
Thượng Tâm Kiếm

huế Vĩ trở mắt, hỏi:

—Hồ Dị Phàm là chi của Cúc muội?

Lâm Quỳnh Cúc cúi đầu:

—Công công của tiểu muội!

Nhuế Vĩ nhìn sững nàng một phút, trầm giọng tiếp:

—Rồi Cúc muội cũng lấy chồng!

Niềm cảm khái dâng lên, chàng nghe tâm hồn man mác. Cảm khái ở chỗ hoài niệm tình bạn thuở thiếu thời. Ngày nay, cả hai cùng trưởng thành, một có đôi, một còn cô quạnh.

Nhưng, Lâm Quỳnh Cúc hiểu lầm ý tứ của chàng, cho rằng chàng oán trách nàng, quên tình xưa, vấy duyên mới. Nàng bật khóc, thốt:

—Gia gia bức tôi đó, đại ca ơi! Hơn nữa, đại ca... đại ca...

Nàng muốn nói: «Đại ca thay dạ đổi lòng.» nhưng, một tiếng nạt vang lên, làm nàng giật mình, ngưng câu nói.

Thì ra Hồ Dị Phàm nhân lúc Nhuế Vĩ quay mình đối thoại với Lâm Quỳnh Cúc, chạy bay ra ngoài, đoạt một thanh đao của gia nhân, đoạn chạy trở vào nội sảnh, chỉ đao ngay Lâm Quỳnh Cúc, hỏi:

—Hắn là chi của ngươi?

Nhuế Vĩ vội đáp thay Lâm Quỳnh Cúc:

—Lúc ấu thơ, tại hạ sống tại Hắc Bảo suốt mười năm dài, nàng là con gái Lâm Tam Hàn, tự nhiên tại hạ biết nàng.

Hồ Dị Phàm bật cười hắc hắc:

—Biết! Quen! Nào chỉ quen biết mà thôi! Chỉ sợ là cuộc đời cự tình nhân!

Y cao giọng gọi:

—Tinh nhi đâu! Vào đây mà gạn hỏi việc này cho minh bạch!

Hồ Thiên Tinh chạy vào:

—Gia gia gọi hài chi?

Hồ Dị Phàm trầm giọng:

—Lấy đao! Cha con chúng ta hợp tác hạ sát hậu nhân của Chuởng Kiếm Phi!

Hồ Thiên Tinh chỉ chờ câu đó. Hắn chưa hiểu Nhuế Vĩ lợi hại, bèn gọi to:

—Các sư huynh đệ đâu! Vào đây ngay! Vào tất cả!

Mười tám vị đệ tử hấp tấp chạy vào, bao vây quanh Nhuế Vĩ.

Lâm Quỳnh Cúc thấy thế, quỳnh quáng hỏi:

—Các người định làm gì thế?

Hồ Dị Phàm biến sắc mặt xanh dờn:

—Còn làm gì nữa! Hắn đập gãy xương vai của công công người, thì phải giết hắn chứ sao!

Lâm Quỳnh Cúc òa lên khóc:

—Không được! Các người không thể giết y!

Hồ Thiên Tinh lấy làm lạ:

—Tại sao không thể? Chính ta nhờ nàng xuống đây, trợ giúp gia gia ta kia mà!

Hồ Dị Phàm cười lạnh:

—Không thể giết hắn! Hợp lý lắm! Giết tình nhân của người khi nào người tán thành!

Y bực tức vì biết được sở dĩ nàng về làm dâu nhà họ Hồ, là do phụ thân nàng bức bách, chứ nàng có muốn đâu! Những tình cảm y dành cho nàng dâu từ bao lâu nay, bỗng chốc tiêu tan hết.

Người ta thường nói, cảm tình càng nồng hậu, khi hận thì hận càng thâm, càng trọng.

Nếu có thể, Hồ Dị Phàm cũng giết được Lâm Quỳnh Cúc như thường.

Hồ Thiên Tinh không dự thính câu chuyện từ lúc đầu, nên chẳng hiểu chi cả, ngơ ngác hỏi:

—Ai? Ai là tình nhân của Cúc muội?

Hồ Dị Phàm mắng:

—Đồ ngu! Đã bị cầm sừng từ lâu, mà chẳng biết gì cả! Rõ thật ngươi từ cung trăng rớt xuống mà! Hãy hạ sát tiểu tử đó đi!

Hồ Thiên Tinh chợt nổi cơn ghen, quay sang Nhuế Vĩ, vừa quét mạnh một nhát đao qua chàng, vừa thét:

—Ngươi! Thì ra ngươi!

Mười tám đệ tử nghe sư phụ cho lệnh xuất thủ, hết sức lấy làm lạ, thầm nghĩ: “Bình thường, sư phụ rất kỵ cái lối đánh hỗn loạn, chẳng bao giờ chấp nhận số đông lấn hiếp số ít, sao hôm nay lại bảo chúng ta cùng hiệp sức với tiểu bảo chủ?”

Hồ Dị Phàm hét:

—Các ngươi đứng yên đó, chờ cho Tinh nhi bại rồi mới vào cuộc sao?

Không chậm trễ, mười tám đệ tử lập tức vung đao lướt tới.

Mười tám đệ tử, cộng với hai cha con họ Hồ, đối phương gồm một nhân số hai mươi mạng, nhân số đó thừa áp đảo mọi cao thủ trên đời.

Nhưng, Nhuế Vĩ không hề nao núng, tay giữ kiếm quyết Thiên Độn, tay vung, kiếm ảnh tỏa ra bốn phía.

Lâm Quỳnh Cúc bị cha chồng nghi oan là nàng mất trinh trước khi về làm vợ Hồ Thiên Tinh, sôi giận đến nỗi tai lưng bùng, lâu lắm nàng chưa mở miệng nói được lời gì. Tại cục trường, trận chiến đã khai diễn, và khốc liệt vô cùng. Nàng lại gọi:

—Đừng đánh nhau! Đừng đánh!

Làm gì nàng ngăn chặn nổi những con người cuồng loạn? Cuồng loạn vì tức uất, cuồng loạn vì hiếu động? Xem ra, phải có một bên chết tuyệt, bên kia mới chịu dừng tay thôi.

Nhuế Vĩ bị mối thân cừu nung nấu, xuất thủ chẳng nương tình, giao thủ với số đông, càng đánh càng hăng, không hề lộ vẻ kém.

Rồi một tiếng rú thảm lên, một đệ tử Bạch Bảo bị chém đứt cánh tay, hẳn phải tự động rút khỏi vòng chiến.

Rồi kẻ thứ hai bị hạ, kẻ thứ ba tiếp nối, đến tên thứ mười tám.

Còn lại cha con họ Hồ, nhưng Hồ Dị Phàm như mất lý trí, liều mạng lăm xả mình vào, cần công chứ không cần thủ.

Nhuế Vĩ thấy y hung hăng quá lùi lại mấy bước, thầm nghĩ: “Đánh như người, thì chịu đựng được mấy phút giây nữa?”

Hồ Dị Phàm cử động mạnh, vết thương nơi vai hữu bị động theo, đau quá cắn răng cố chịu đựng, tuy nhiên đao pháp của y bị ảnh hưởng nhiều, thành ra chậm lại.

Mặc dầu cho y kém thế, Nhuế Vĩ chẳng chút nương tình, hét lớn:

—Ngã!

Nhát kiếm chặt xuống đầu vai tả của Hồ Dị Phàm. Nếu nhát kiếm trúng đích, thì họ Hồ thành tàn phế cả đôi tay.

Hồ Thiên Tinh thấy nguy, biết không làm sao giải cứu phụ thân kịp, bèn nghiêng mình phóng tới, đâm vào Nhuế Vĩ.

Bên kia, Lâm Quỳnh Cúc thấy cha chồng bị dồn vào tử địa, không lẽ điềm nhiên, trong tay sẵn có bửu kiếm, nàng bèn vung tay, định chém thanh mộc kiếm của Nhuế Vĩ.

Nhuế Vĩ kinh hãi, nếu chàng giữ nguyên thế công, dù cò chặt kiếm trúng vai Hồ Dị Nhân, cổ tay của chàng cũng phải bị kiếm của nàng chém trúng. Bắt buộc chàng phải biến chiêu thi triển «Bất Phá Kiếm», nghinh đón kiếm của Lâm Quỳnh Cúc.

Lâm Quỳnh Cúc xuất phát chiêu đó với oai lực rất mạnh, Nhuế Vĩ biến chiêu nàng cũng muốn biến chiêu, song đà kiếm quá mạnh, trong nhất thời không thu về kịp.

Bất ngờ, lúc đó Hồ Thiên Tinh lao mình tới, mũi kiếm của nàng chĩa thẳng vào ngực hắn. Hắn hét lên một tiếng, ngã nhào xuống đất.

Hồ Dị Phàm giận quá, quắc mắt tóe lửa, quát:

—Người... người trợ giúp gian phu, mưu sát chồng!

Nhuế Vĩ thì cũng giương mắt nhìn nàng, nhưng mà thứ ánh mắt kinh ngạc, lấm bầm hỏi:

—Cúc muội... cũng biết «Hải Uyên Kiếm Pháp»?

Lâm Quỳnh Cúc sững sờ!

Một phút sau, nàng quăng kiếm, bước tới, ôm Hồ Thiên Tinh lên, khóc rống:

—Tiểu muội đâu có ý sát hại Tinh ca...

Máu tươi từ ngực Hồ Thiên Tinh bắn ra, mắt hấn lảo liên, với tình trạng đó, hấn khó sống được lâu.

Hồ Dị Phàm vung đao chém bổ xuống đầu Lâm Quỳnh Cúc, đồng thời mắng:

—Tiện tỳ thúi tha! Đừng giả vờ thương tiếc! Hãy đền mạng con trai ta!

Lâm Quỳnh Cúc đang bị cơn đau khổ dày vò, không né tránh.

Nhuế Vĩ cử kiếm hất thanh đao thốt:

—Con trai các hạ không phải do nàng giết đâu, đừng lên án oan cho nàng!

Hồ Dị Phàm quay đao chém sang chàng, cả tiếng mắng:

—Gian phu! Người cũng góp mạng, đền luôn!

Nhuế Vĩ thấy con trai của y sắp chết, không nỡ làm thương tổn đến y nữa, nên không hoàn thủ, chỉ tránh né mà thôi.

Hồ Dị Phàm càng phút càng điên loạn lên, chém vung vút, bất kể đích.

Lâm Quỳnh Cúc kêu lên:

—Công công ơi! Đừng đánh nữa! Tinh ca sắp chết đây này!

Hồ Dị Phàm quăng đao, chạy tới bế xốc Hồ Thiên Tinh, lệ tuôn tràn, thốt qua nức nở:

—Tinh nhi! Tinh nhi không thể chết!

Y mang luôn Hồ Thiên Tinh chạy bay ra ngoài, ý chừng định tìm y sư chữa trị cho con.

Mười tám đệ tử cũng chẳng dám lưu lại đó, ôm tay rời ngay đại sảnh.

Tại chỗ, còn chừa lại Nhuế Vĩ và Lâm Quỳnh Cúc.

Lâm Quỳnh Cúc lặng người, cõi lòng đã chết.

Nhuế Vĩ thở dài, thốt:

—Cúc muội đi xem thương thế của hấn ra sao!

Lâm Quỳnh Cúc bỗng hét lên:

—Ai bảo đại ca đến đây? Ai bảo? Ai bảo? Ai cần thăm?

Nàng đâu có biết Nhuế Vĩ vì báo thù mà phải đến Bạch Bảo. Nàng chỉ cho rằng Nhuế Vĩ đến là vì nghe nàng lấy chồng, nên tìm gặp nàng hầu trách móc!

Nhuế Vĩ sững sờ, trong khi nàng chạy bay đi ra ngoài.

Chàng bừng tỉnh, thấy mất nàng, vội chạy theo ra. Vừa ló ra ngoài, chàng gặp ngay một trận mưa tên, rào rào bay tới. Cũng may, chàng có chuẩn bị, nên vừa nghe tiếng gió là vung kiếm gạt phẳng ra hai bên, hất bay những mũi tên vệt đi nơi khác.

Chợt, chàng thấy Lâm Quỳnh Cúc nằm dài trên mặt đất, chàng vội vã cúi mình xuống, bế nàng lên.

Vừa lúc đó, đợt tên thứ hai bay tới. Chàng vừa hất tên vừa mang Lâm Quỳnh Cúc trở vào nội sảnh, đặt nàng nằm xuống.

Nơi ngực nàng, có ba mũi tên, máu tràn ra đầm ướt áo. Không thể cố chấp tiểu tiết, chàng cởi ngay áo nàng ra, đồng thời rút mấy mũi tên. Sau đó, chàng xé áo của chàng, ghệt vết thương của nàng.

Những cử động của chàng làm cho Lâm Quỳnh Cúc bừng tỉnh, thẹn thùng. Bỗng, nàng cầm tay chàng, thốt:

—Mang hộ tiểu muội rời khỏi nơi đây! Tiểu muội không muốn chết tại Bạch Bảo!

Nhuế Vĩ an ủi nàng:

—Không sao đâu! Tên ghim không sâu lắm, Cúc muội không chết đâu.

Lâm Quỳnh Cúc khóc:

—Không chết cũng phải đi nơi khác! Ở đây người ta cũng đến giết tiểu muội thôi! Lưu lại làm gì nữa, đại ca!

Nhuế Vĩ giải thích:

—Họ không cố ý bắn Cúc muội. Tại vì Cúc muội chạy ra, họ tưởng là ngu huynh, nên bắn lầm.

Lâm Quỳnh Cúc lắc đầu:

—Làm gì có việc lầm! Nhất định là họ quyết sát hại đó đại ca ơi! Đại ca không thấy công công của tôi chém tôi vừa rồi đó sao?

Nhuế Vĩ thốt:

—Trong nhất thời phần nộ, y xuất thủ, Cúc muội đừng nghi ngờ y cố ý!

Lâm Quỳnh Cúc tiếp:

—Tôi giết con của ông, khi nào ông buông tha cho tôi! Đại ca hãy nghĩ đến tình thân của chúng ta lúc ấu thơ, đưa tôi trở về với gia gia tôi.

Nhuế Vĩ trầm giọng:

—Ngu huynh sẽ phân bày với Hồ Dij Phàm, y sẽ không còn oán hận Cúc muội nữa, y phải hiểu, Cúc muội làm sao thu kiếm được. Thì tự nhiên, tai họa phải phát sanh!

Lâm Quỳnh Cúc cứ van cầu mãi:

—Nếu đại ca không đưa tôi đi, là đại ca có ý để tôi chết nơi tay họ.

Nhuế Vĩ cố trấn an nàng:

—Không có việc đó đâu! Cúc muội đừng nghĩ vớ vẩn!

Đến lúc đêm xuống, hai người nghe cơn đói trong dạ dày. Lâm Quỳnh Cúc mất máu nhiều, mặt mày trắng nhợt. Nhuế Vĩ sợ nàng duy trì không nổi, thốt:

—Để ngu huynh ra ngoài tìm cái gì ăn...

Lâm Quỳnh Cúc định ngăn trở chàng nhưng không ngồi dậy nổi.

Nhuế Vĩ vừa ló mình ra khỏi cửa, là tên bắn đến như mưa. Chàng nghĩ, một mình thoát đi, cũng chẳng ngại gì, song biết đâu, trong khi chàng vắng mặt, thì chẳng may có điều gì bất trắc xảy đến cho Lâm Quỳnh Cúc? Cho nên chàng trở vào đại sảnh.

Lâm Quỳnh Cúc hỏi:

—Bọn cung tiễn thủ bên ngoài chưa triệt thoái sao?

Nhuế Vĩ có ý phẫn uất:

—Tại sao chúng không cho bọn ta đi khỏi nơi này?

Lâm Quỳnh Cúc thở dài:

—Công công tôi hận rằng cưới dâu lầm gái thất trinh, nên muốn cho tôi phải đói chết tại đây.

Nhuế Vĩ nổi giận:

—Lão đó hồ đồ đáng ghét lạ! Nếu sáng mai bọn cung tiễn thủ vẫn còn bao vây, ngu huynh sẽ mang Cúc muội đi tìm lão ta mà nói cho lão biết chỗ nông cạn của lão!

Đêm đó, Lâm Quỳnh Cúc ngủ mê man, còn Nhuế Vĩ không dám chớp mắt.

Đến canh ba, chàng ngửi mùi khói cay nồng, khói cuộn vào nhà càng phút càng dày, nhìn ra bên ngoài thấy lửa chiếu sáng khắp bốn phía. Bất giác, chàng kêu lên:

—Chúng phóng hỏa!

Chàng lay tỉnh Lâm Quỳnh Cúc.

Lửa cháy mạnh, lan rất mau, lửa chiếm một vùng rộng lớn, bao bọc khắp bốn phía. Không có một lối nào để thoát qua biển lửa!

Lâm Quỳnh Cúc hoảng hồn:

—Chúng định đốt cháy cho bọn ta chết!

Bên ngoài Hồ Dị Phàm bật cười lớn:

—Con ta chết, thì gian phu dâm phụ phải chết! Các người đừng hòng thoát nạn chết cháy đêm nay.

Nhuế Vĩ kêu lên:

—Thế ra, con trai của y đã chết!

Lâm Quỳnh Cúc quỳnh quáng:

—Mặc cho hấn sống hay chết, đại ca trong tình thế này, còn nghĩ đến điều đó được sao? Chúng ta phải tìm cách thoát thân gấp!

Thấy nàng không may mắn bi thương khi nghe chồng chết, Nhuế Vĩ có vẻ không vui.

Lâm Quỳnh Cúc lại giục:

—Tiểu Vĩ! Người đứng đó chờ chết à?

Nàng lại gọi đến tên chàng lúc thiếu thời.

Bất giác, chàng thở dài, bế nàng lên, Lâm Quỳnh Cúc vòng tay quanh cổ chàng, đeo cứng. Nhuế Vĩ khom mình xuống, rồi vọt lên đỉnh nhà.

Lửa cháy bốn phía, Hồ Dị Phàm đành nhìn là Nhuế Vĩ không phương thoát đi được. Y quên mất còn một lối thoát, là đỉnh nhà. Mà Nhuế Vĩ thì thừa sức thoát bằng lối đó.

Nhưng, lên đến nóc rồi, chàng sẽ làm sao? Nhìn quanh chàng thấy về phía Tây, lửa không cháy vùng rộng như ở các nơi khác, mà lại cháy lớp.

Có độ ba lớp, mỗi lớp dày không hơn ba trượng, chỗ lửa không bắt cháy được là nơi có dãy hòn non bộ.

Khoảng rộng ba trượng đối với chàng, chẳng có nghĩa gì. Lập tức chàng tung mình vút lên cao uốn cầu vồng đáp xuống, qua khỏi lớp lửa thứ nhất. Theo cách đó chàng tung và đáp luôn hai trượng nữa, là thoát khỏi vùng lửa đỏ.

Hồ Dị Phàm đứng bên ngoài biển lửa, quan sát tình hình, giám thị mọi hành động của Nhuế Vĩ, chợt trông thấy chàng. Y hét lớn:

—Bắn! Bắn gấp! Gian phu dâm phụ thoát ra phía Tây kia!

Nhưng bọn cung tiễn thủ làm sao bắn kịp, khi chúng chạy đến phía đó, thì Nhuế Vĩ đã đi xa rồi. Vả lại, đêm tăm tối, chúng còn biết chàng chạy ngả nào mà bắn loạn với theo. Tất cả những người trong bảo cùng hét vang dội, là gian phu dâm phụ trốn rồi.

Nghe mấy tiếng gian phu dâm phụ, Nhuế Vĩ giận sùi bọt mép, nhưng không thể quay trở lại quật chúng một phen cho khối người tan xương nát thịt.

Không lâu lắm, chàng ra bên ngoài bảo. Lúc đó, chàng mới thở phào, nghe người nhẹ nhõm.

Cách bảo độ dặm đường, có nhà nông phu, nơi chàng gửi ngựa, chàng đến đó nhận ngựa lại, rồi cùng Lâm Quỳnh Cúc cỡi ngựa vào thành.

Đến khi trời sáng, họ vào thị trấn Liêu Dương, thuê khách sạn ngơi nghỉ.

Vì kinh động suốt đêm, bôn ba đường dài, Lâm Quỳnh Cúc bị vết thương nơi ngực hành hạ, đau đớn vô cùng, máu lại chảy nhiều, nàng chịu không thấu, nên mê man bất tỉnh.

Nhuế Vĩ đưa nàng vào phòng, bảo tiểu nhị lấy nước nóng cho chàng rửa máu ở ngực nàng rồi xé vải băng bó trở lại. Chàng ra hiệu thuốc, mua kim sang dược, phần thoa thì thoa, phần uống thì uống, săn sóc nàng thật kỹ.

Không lâu lắm, nàng tỉnh lại. Nhìn chàng, nàng điểm một nụ cười, rồi nhắm mắt, ngủ luôn.

Nhuế Vĩ lại gọi tiểu nhị, bảo lấy mấy món thức ăn mang vào phòng chàng gọi nàng thức dậy, đút từng miếng ăn vào miệng nàng. Nàng không cần ngồi dậy, không cần cử động đôi tay. Ăn xong, Lâm Quỳnh Cúc lại ngủ.

Liên tiếp trong ba hôm, nàng cứ thêm thiếp, chỉ khi nào ăn thì Nhuế Vĩ gọi tỉnh nàng. Nàng không nói một tiếng nào cả, nhưng khi ngủ, thường ú ớ gọi tiểu danh Tiểu Vĩ của chàng như thuở ấu thơ, cả hai đùa giỡn với nhau.

Nhuế Vĩ lắc đầu, cho rằng nàng quá vô tình, chồng chết mà không hề bi thương, không hề gọi tên chồng trong mộng.

Nhuế Vĩ hết lòng săn sóc Lâm Quỳnh Cúc ngoài việc phục thị hằng ngày, chàng còn tìm y sư chữa trị cho nàng.

Nửa tháng sau, tuy Lâm Quỳnh Cúc chưa lành bệnh hẳn, song tình trạng của nàng không còn đáng lo ngại nữa.

Nửa tháng nữa trôi qua, họ ở tại thị trấn Liễu Dương này được một tháng tròn. Lâm Quỳnh Cúc đã đi đứng được, nhưng chưa dám cử động mạnh.

Một hôm, nàng hỏi:

—Đại ca đưa tôi về Hắc Bảo được chứ?

Nhuế Vĩ cau mày:

—Ngu huynh không trở lại Hắc Bảo đâu.

Lâm Quỳnh Cúc trố mắt:

—Tại sao? Từ thuở nhỏ, đại ca ở tại đó kia mà? Sao không đưa tôi về được?

Nhuế Vĩ cao giọng:

—Nếu trở lại đó, gặp gia gia Cúc muội, là ngu huynh không thể buông tha!

Lâm Quỳnh Cúc run giọng:

—Đại ca muốn giết gia phụ?

Nhuế Vĩ lạnh lùng, không đáp.

Lâm Quỳnh Cúc tiếp:

—Dù cho gia gia tôi có quấy với đại ca đi nữa, thì ít ra, người cũng có công ơn nuôi dưỡng đại ca mười năm dài. Sao đại ca nỡ nuôi hận đối với người?

Nhuế Vĩ gần từng tiếng:

—Mười năm dài, sống thừa, sống trộm, nhẩn nhục mà sống, sống để tìm cơ hội hành thích, sao gọi được là ân đức dưỡng nuôi!

Lâm Quỳnh Cúc run giọng:

—Nhưng năm xưa, tôi có cứu mạng đại ca một lần, chẳng lẽ đại ca lại quên?

Nhuế Vĩ nhớ lại việc ngày trước. Có một lần, chàng mưu sát Lâm Tam Hàn, vì hành động không cẩn thận, nên mưu đồ chưa thực hiện, là bị Lâm Tam Hàn phát giác. Chàng bị bắt, nhốt trong ngục đá, Lâm Quỳnh Cúc lên cha, phóng thích chàng. Chàng rời Hắc Bảo từ đó.

Ngày trước, phụ thân chàng bị vây đánh, thương tích nặng nề, lão cố chạy về nhà, hấp tấp truyền thọ cho chàng khẩu quyết luyện võ công, đồng thời nói tên kẻ thù cho chàng biết. Lão chỉ nêu được tên Lâm Tam Hàn rồi tắt thở. Thù thì nhiều, lão lại nêu Lâm Tam Hàn trước hết, như vậy Lâm Tam Hàn phải là hung

thủ. Như vậy làm sao chàng tha thứ cho Lâm Tam Hàn được? Chàng cương quyết nói:

—Năm xưa, Cúc muội cứu ngu huynh, ngày nay, ngu huynh cứu lại Cúc muội. Thế là ân đền nghĩa đáp trọn vẹn. Nhưng mối thù của lớp người trước, là việc riêng biệt không liên quan đến ân nghĩa giữa chúng ta. Trừ khi ngu huynh chết đi, chứ nếu ngu huynh còn sống trên đời này ngày nào, là ngày đó phải tìm mọi cách giết cho được Lâm Tam Hàn.

Lâm Quỳnh Cúc thở ra:

—Cứu qua, cứu lại, là huê? Là dứt khoát giữa chúng ta?

Nhuế Vĩ buông gọn:

—Như vậy đó!

Lâm Quỳnh Cúc khóc.

Hai người nhớ lại sự việc của ngày nào...

Nhuế Vĩ kể lại như trong mơ:

—Lúc lão cáo từ ra đi, chừng như lão mang bệnh chi đó, trầm trọng lắm. Lúc đi, lão lẩm nhẩm mãi, cái gì là... mười năm ước hội... Tôi sợ lão không sống được lâu!

Nhuế Vĩ mơ màng:

—Đà Tẩu! Đà Tẩu! Thế là trong cuộc ước hội này, lại thiếu vắng thêm lão ấy nữa! Đà Tẩu không đến, thì còn ai đến thay lão? Cúc muội không phải là truyền nhân chánh thức của lão, nên lão không bảo nàng thay mặt! Thế thì ai thay mặt?

Lâm Quỳnh Cúc thấy chàng thần thờ, bèn hỏi:

—Ước hội gì vậy, hử đại ca?

Nhuế Vĩ lắc đầu:

—Cúc muội không hiểu đâu, đừng hỏi làm chi!

Lâm Quỳnh Cúc giận, bỏ đi vào trong.

Nhuế Vĩ suy tư mãi. Không có người đến dự cuộc ước hội, thì chiêu «Thương Tâm Kiếm» hầu như mất rồi. Hiện tại trên đời này, chỉ có mỗi một mình Lâm Quỳnh Cúc biết chiêu đó thôi. Với sáu chiêu của «Hải Uyên Kiếm Pháp», chàng chưa dám tin là Nhất Đẳng Thần Ni chấp nhận cho chàng gặp mặt Cao Mạt Dã!

Huống hồ lại mất thêm một chiêu, chỉ còn lại năm chiêu? Làm sao? Làm sao?
Bất giác, chàng vệt bức màn, chạy vào trong, hỏi gấp:

—Cúc muội có thể dạy lại ngu huynh chiêu kiếm đó chẳng?

Lâm Quỳnh Cúc tuy hận chàng lơ là với nàng, nàng không nỡ đối xử xa xôi, nên đáp:

—Chỉ lại cho đại ca tập luyện chiêu đó, thiết tưởng chẳng có gì khó khăn cả! Bất quá...

Nhuế Vĩ hỏi:

—Bất quá làm sao?

Lâm Quỳnh Cúc tiếp:

—Vị lão nhân gù lưng đó bắt buộc tôi phải thể nặng, là không nên truyền chiêu kiếm lại cho bất kỳ ai. Nếu cãi lời, là chung sanh không sanh con đẻ cái!

Phàm nữ nhân, trưởng thành là mong muốn có một tấm chồng. Có chồng rồi mong muốn có một vài mụn con. Gia đình không con, là còn thú vị chi nữa?

Nhuế Vĩ chưa kịp đáp, bỗng bên ngoài cửa khách sạn, có người hỏi:

—Này, tiểu nhị! Có lão già tàn phế nào tuổi độ bảy tám mươi, ở tại khách sạn của người chẳng?

Nhuế Vĩ giật mình, chạy bay ra ngoài.

Nơi cửa, một người tuổi thì cao, song tinh thần còn quắc thước, vận y phục đạo sĩ, đang đứng nhìn vào khách sạn, hỏi tiểu nhị.

---- o0o ----